

„*Tataratatatttta...Dadka akosi nepíše...*“

Úvod.....

Jadro.....

Záver.....

A to ostatné milé bla,bla,bla, ktoré hýbe naším svetom.

Túžim žiť s pocitom, že sem patrí, ale ešte vždy ma kolíše vo svojom chabom náručí vedomie, že naše mesto nemá vybudované globálne hodnoty.

Prechádzam sa uličkami, pozorujem tieň, snažím sa byť priama.

Keby som však komunikovala bezprostredne cez svoje pocity, tak som dnes rumázgajúce dieťa.

My dospeli si to môžeme ledabolo dovoliť.

Tak Vám dnes píšem prstami dospelého osoby.

Vy už viete kto som, ja do dnes neviem, kto každý ma sleduje, či len tak kuká – pozerá. Podstata zostáva tá istá, hmotná stránka mojej osoby zotrúva tu v meste **Tornaľa**...spolu s Vami. Keď nepíšem, tak premýšľam, túlam sa v iných dimenziách a hľadám kompatibilné zvyšky svojho sveta. Je to taký duševný luxus, ktorý si doprajem bez mihnutia oka, je to čas, ktorý trávim sama so sebou mimo všetkého, čo zapadá do nášho životného tempa.

Po slovensky povedané, sú chvíle keď ma obklopuje celá réžia dobrodružného filmu: „Život“, napriek tomu dokážem byť sama. Vtedy sa úprimne teším všetkému, čo ma stretlo bez toho, aby som zaostrila svoj vnútorný „radar“ na dôvody.

To, že na náhody neverím je číra náhoda, zapácha to úsmevným antagonizmom a som si toho plne vedomá.

Viete...žijeme svojim každodenným životom, plníme sny bezvýznamnej ničote, len aby sme uspeli. Neustále sa ženieme za niečím, čo udáva cieľ nášho bytia. Zrazu nás dobehne matný odraz zrkadla a my zisťujeme, že úsmevy, ktoré rozdávame nie sú úprimné...ani zďaleka.

Nie, nie som negatívne naladená a nie som ani nevďačná. Len... život ma neustále poháňa a v spleti urýchleného času sa snažím dotknúť prítomnosti.

Keby som to mala bližšie charakterizovať, je to o tom, že všetko splýva s dynamikou, napriek tomu sa nič podstatné nemení a to čo sa mení je zväčša nepodstatné. Dnes som sa zastavila na námestí, a bola som malým, živým priestorovým otáčaním. Každý sa niekam ponáhľal, ľudia si posielali paralelne vzdušné pusinky skrz frekventovanej cesty.

Sľubovali sa návštevy v rôznych časových mierach a ani sme si nevšimli ten sarkastický paradox...žijeme v jednom meste, napriek tomu nás delia svety.

Neskutočne sa snažím splývať s vôňou prichádzajúcich Vianoc, navzdory tomu som sa aj dnes zobudila s pocitom, že mám upchatý nos.

Podľa Vás sú Vianoce o budovaní atmosféry???

Ja som si vždy myslela, že je to akási automatika, kde **ŽIVOT** potlačí gombík „Vianoce“ a my sa začneme úprimne radovať.

Prvým mojím najväčším sklamaním bolo zistenie, že zdanie občas klame a keďže som túžila experimentovať, tvárila som sa

nezúčastnene až do chvíle, kým som ja sama neoklamala zdanie. Tým pádom som nikdy nemusela zodpovedať za svoje činy, totiž samotné činy zodpovedali za mňa.

Je to tak do dnes a nič nenasvedčuje tomu, že: „Ja musím, ja chcem“...je to skôr o nenásilnom: „Ja túžim“...a túžim vedieť, čo to vlastne vystrájame? Heeeej **Tornaľa**...Prečo si nedokážeme vytvoriť jednotné ciele pozitívneho charakteru, prečo sa schádzame len na takzvaných občianskych fórach, kde som ja najmladšia...(?)

Kde sú ostatní???

Som tu ja vlastne ešte **DOMA**?

Túžila som uspieť a môj sen sa splnil. Kolosálny rozmer škály pocitov zdvojnásobuje fakt, že mnohí ste si ma nedali...

...dnes však zo mňa všetko kričí, a tak som len znova „rebel“.

Zahrajme sa na „telefón“, zväčša to hrávam s malou skupinkou detvákov, ale keby sme vytvorili rad od Králika až po Stárňu, to by bolo sentimentálnym zadostučinením za všetky naše prežité boľiestky, trebárs by sme sa z chuti zasmiali, trebárs nám to chýba k šťastiu.

Možno by sme sa naučili konečne komunikovať a pozorne počúvať toho druhého, možno by sme sa naučili žiť s pocitom, že **každý z nás svojím bytím tvorí atmosféru tohto mesta**, možno by sme zistili, že nám na tom druhom prekáža jedine to, že má modrý pulóver a my obľubujeme zelený kašmír.

...a možno trepem hlúposti, lebo v podstate nemám o čom písať...

...o čom by som mala, o tom svojvoľné pomlčím.

Nuž, všeličo sa môže stať.

Ak by som bola prvá v rade, trebárs by som predostrela všetky fakty, ktoré vníma môj svojský uhol pohľadu... zrejme by som povedala: „**Pri kontajneroch ležia smeti, nikto – nič nerobí, na mesto ukazujú prstom, všetci moji priatelia odišli, mňa to tu už naozaj nebaví.**“

A Boh daj, aby zo Stárne planula ozvena v znení neskorších predpisov created by **Život náš každodenný**: „**V našich smeroch bežia deti, každý si tu zarobí, mesto sa teší svadbám, krstom, priateľským stretnutiam na ktorých sa človek naozaj zabaví**“

Boh daj – Amen...Totiž, aj ja sa mám ešte čo učiť.

Prečo mám ten pocit, že si to pre istotu neriskneme???

Ja Vám odpoviem... lebo „my už dopredu vieme“, že nás trebárs skosí desať násobok toho negativizmu, ktorý by bol sformulovaný na počiatku.

Napriek tomu všetkému Vám, želim **Veselé Vianoce a Šťastný Nový Rok**...dnes ešte srším sarkazmom, tak to so mnou vydržte...

Ja si počkám, kým automatika zatlačí gombík: „**Som Dadka a som tu veľmi – veľmi šťastná, občas Vás aj stretnem, podaktorých dokonca ešte spoznávam**“ :))

...aby som predostrela reálny obraz svojho bytia, chcem len dodať, že aj ja sa neustále ponáhľam. Tým, že si to priznám nie som o nič lepšia, som si len sama sebe vzácnejšia :)))

Občas sa ponáhľam byť sama, aby ma svet nestihol unaviť, možno tým „trpíme“ všetci.

Vaša Dadka

